

אידימיזם מתלכתי

דים מוסכנים פוטרים מגטו ורשה, הרי הוא דמגוג מן הפוג הווה ביותר.

האלוף-ימיל מתחנן: „אל נהיה יפוי-נפש“. הוא עצמו מצליח בכך בלי כל קושי. מעולם לא הבינותי מדוע זה רע להיות יפוי נפש. בחיבתוריה של עמנו, הרחוקה והקרובה כאחת, לא הכתרנו כתריום גמפיהרוח ולמכו ערייהנפש.

אבל גנרל יהודי מוכרח בכל זאת להוכיח, איכשהו שאין ליבו גס לגמרי. לכן אומר האלוף-ימיל: „פרשת בירעם ואיקרית היא מיקרה עצוב...“ באמת עצוב. הבה נגיל דימעה חרישית. על שאנתנו נאלצים להיות אכזריים. התנוין מזויז דמעוה, בשחוא בודע את קורי בנותיו. אבד התנוין, לפחות, אינו צבוע: אצלו הדמעוה הן רפלקס גופני בלבד. למה אנחנו צריכים להיות אכזריים, ולעשות דברים „עצובים“?

כה אמר האלוף-ימיל: „יש קונפליקט (סיכסוך בעברית, אבל בלועזית זה עושה יותר רושם) בין שני עמים על אותה כיברת-אדמה. אנו תמיר רצינו להגיע להסדר בקוני-פליקט זה, אך מישהו אחר אמר שהחרב תשפוט. ואכן, החרב שפטה.“

לפי מוסר הוטנטוטי זה, שאחרון הדוגלים בו היה אדולף היטלר, מי שמנצח מגרש את המנוצח, ומתנחל במקומו, המנצח אינו מגרש רק את המנוצח שלחם נגדו, אלא גם מי שקיבל את פניו בנרועות פתוחות. „אני רואה את פרשת בירעם ואיקרית במונחים של התנחלות“, אומר האלוף-ימיל. וכעבור דקה: „זהו מיקרה עצוב במיסגרת ההתנחלות היהודית.“ וכעבור שניה: „כל עוד אין רצון כן לשלום, אין מקום לרה-התנחלות של האוייב.“ מוזר, מוזר. אזי שמע האלוף-ימיל מפי שרי הביטחון שלו כי הערבים רוצים עתה בשלום, אלא שמר דיון אינו מוכן לשלום זה, מכיוון שיהיה כרוך בהחזרת שטחים? או שמא משאיר האלוף-ימיל לעצמו את הזכות לקבוע מי רוצה בשלום „כן“, על פי מבחנים סודיים השמורים עימו?

ומה חשוב בכלל רצון הערבים בשלום, כשאנחנו הושבים „במונחים של התנחלות“? לפי מונחים אלה יש לפסול כל שלום, מפני שיהיה בו יותר על שטחים שאפשר לגרש מהם את תושביהם, בצורה „עצובה“, „במיסגרת של התנחלות יהודית.“

כל הבלבלו האנטי-הגינני הזה אינו דרוש. כי בסוף פו של דבר מגלה לנו האלוף-ימיל את השקפתו האמיתית: „מי שמאשים אותי בעשיקת אדמה, אשיב לו שאנו לוקחים בחזרה את כל נחלת אבותינו, ואנו עושים זאת בכסף מלא.“ אם כן, לשם מה כל הפיטפוטים האוויליים על זריקה לים, חוסר רצון לשלום „כן“, פיגוי יפו, וכיוצא באלה סיסמות של דבילים?

מה שיוצא כאן מפי האלוף-ימיל מאחדות העבודה, יקררו של ישראל גנרל, הממונה של גזירה, אינו אלא תורתו הצרופה של מנחם בגין.

שום קו ישר אינו מוביל מאיקרית ללוד, מבירעם ליפו. אבל קו ישר מוביל מהאלוף-ימיל למצביא חרות. ולא מהיום.

מאיר זורע איבד את עולמו בצה"ל אחרי שהפחיד (ולאחר מכן הצחק) את המדינה כולה בפרשת הברווזים. כזכור, הפסיק אז קול ישראל לפתע את שידוריו, ושדר קריאות-גיוס בהולות על פי צופן היחידות, שאחד מהם היה „ברווזי מיס“.

תוך דקות פשטה במדינה אוירת מידחמה. מנחם בגין הזדרז לעלות על דוכן הנואמים בכנסת, ולכרז את צה"ל כמייחמתו הצורקת נגד האוייב.

תוך זמן קצר נתברר שאין אויב ואין מילחמה, אלא רק כשלון אידיוטי, שהאחריות לו הוטלה על האלוף מאיר זורע.

הצמד זורע-בגין פועל שוב. הוא אף שהפעם אינו מפריח ברוזימיים. הוא מפריח את הציפורים הדורסות של גזירה מאיר.

בברכה את היילי צה"ל. ניתנה להם מילת-הכבוד של צה"ל, והבטחה בכתב של הממשלה, שיוחזרו בהקדם. בית-המישפט העליון עסק בעניינם והצדיק אותם. וב' עיקר: בתי שני הכפרים האלה לא נתפסו עליידי אחרים. הם עומדים בשיממונם. אין צורך לגרש אף יהודי אחד מביתו, כדי להתזיר את העקורים לבתייהם. האלוף-ימיל לא הביא אף נימוק הגיוני אחד כדי לכסס את אימרתו המפוצצת. זוהי סימפה ויקרה, ברמה של צעקן-דהויב בכיכר מוגרבי.

במשיך באותו פסוק. הנה: „פיגוי יפו“. האלוף-ימיל מנסה כאן להעלות פחדים מלפני 23 שנה, בימי ראשית המדינה, כאשר האגדה של „חזרת מיליון הפליטים“ הולכה אימים בציבור בישראל. כדי

אלוף-ימיל זורע: עוד ברווזים?

למנוע פיתרון סביר של בעיית-הפליטים, שהיתה או המח' סום היחיד בדרך לשלום. צייר מישהו את תמונת-הב' להות של המבול האנושי שיפרוץ את הסכר, יציף את המדינה ויטביע אותה.

כיום אנחנו חיים בשנה הששית אחרי מלחמת ששת-הימים. עמיתו של מר זורע, אלוף-ימיל המיז של ארץ-ישראל השנימה, מבטוחים לנו שאין כל רע בהכנסת 1.4 מיליון ערבים למדינת-ישראל הגדולה. להיפך, זה טוב.

ברגע זה עצמו מתגוררים אלפי ערבים בצפון תל-אביב, בישר ערי ישראל, במושבים ובקיבוצים — ערבים כבושים מן השטחים, העושים את המלאכה השחורה בבניין, בחקלאות, במיטבח וברחוב. האם פרוש הדבר „פיגוי תל-אביב“?

אכל עוד לא גמרנו לעסוק באותו פסוק. מ„פיגוי יפו“ אנחנו מגיעים אל הים. הניסוח הוא קצת שחצני, אבל התוכן ברור: „מי שמכיר את הגיאוגרפיה של ישראל — אחרי יפו בא הים.“

היום נחזיר את העקורים לאיקרית ובירעם, ומחר נמצא את עצמנו טובעים בים. כך עולה הסיטו הנורא: אורטורטו זורקים אותנו הערבים לים.

כשיוצאים הדברים מפיו של מיני-פאשיסט פרוימוטיבי מן הגיגה להגנה יהודית, מילא. כשהם יוצאים מפיו של אלוף-ימיל ופקיד-בכיר מאוד, זה מבהי ומבחי.

אנחנו המעצמה הצבאית מס' 1 במיורח התיכון, בעלת הגמוניה צבאית מוחלטת לדרו שלם. מי זורק אותנו לים? עקורי בירעם? הארכיבישוף רייא?

ערבי אמר לי פעם: „מזה 20 שנה אתם זורקים את הערבים וזורקים אתכם לים, ובינתיים אתם זורקים את הערבים למידבר!“ האלוף-ימיל מצדיק קביעה זו.

אם מאמין האלוף-ימיל כמה שהוא אומר, יש להחזירו למיטבח של קיבוצו, ובמהרה. אם אינו מאמין, אלא מנסה להעלות לכב יהודי

לא הבינותי, תחילה, מדוע היתה הממשלה כל-כך להושה למנות את האלוף (מיל), מאיר („זרו“) זורע למנכ"ל מינהל מרקעי ישראל. אלוף-ימיל יש עבשו עשרה בגרוש. מדוע דווקא האלוף-ימיל הזה?

מה גם שאותו אלוף-ימיל הודיע, ערב המינוי, שהממ"ר שלה כולה יכולה „להתחלק לו על הגב“. והנה, במקום להתחלק על גבו, הרביכה אותו הממשלה על כתפיה שלה.

תוך כדי כך בעטה ביעקוב שימשון שפירא, שהיה עד אז יועצה ומקורבה של גולדה.

(אולי כדאי להזכיר: זורע היה חבר ועדת-ויתקון. הוא הצביע בעד שכר-הטירחה הפנטסטי שהוקצב לפרק"ל ליטיס. כשקמה סערה ציבורית, התחמק מקבלת האחריות להתלסות. הטיל את כל האחריות על שפירא, ודרש ממנו להתפטר. דקה אחת אחרי שהממשלה מינתה את זורע לתפקידו החדש, קיבל שפירא את העצה והתפטר מן הממשלה.)

היתה זאת דוגמה יפה לפער הדורות. שפירא היה מיישן, ממש OLD FASHIONED. הוא נעלב והת' פטר. זורע שייד לדרו אחר. היה מוכן בהחלט לטפס על גוויות כדי להגיע לצמרת.)

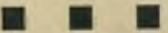
נותרה התעדימה: מדוע מינתה הממשלה את זורע ככלה, ובכסיבות כאזה כפרט?

השכוע נפתרה התעדימה. הממשלה היתה בטור זה שצאחה את האיש הנכון למקום הנכון. היא לא מפתה.

כל אחד יכול להיות שרי-המישפטים במדינה שבה הממשלה עצמה מפרה את חוקיה על כל צעד ושעל. אך לא כל אחד יכול להיות מנכ"ל מינהל מרקעי ישראל. כי מינהל זה הוא מכשיר מרכזי לביצוע המיבצע העיקרי של הממשלה: הוצאת קרקעות מידי ערבים. כדי להקים „תחנות“ יהודית.

להפעלת המכשיר זה דרוש אדם כרוטארי, אדם בעל השקפת-העולם של קלוונג יונוי והי תפיסה המוסרית של רס"ר גרמני.

השכוע, בשעה שנהרו לירושלים המוני אנשי המצפון מכל רחבי הארץ, כדי לתבוע צדק לעקורי איקרית ובירעם, טעד האלוף-ימיל בירושלים את ליבו בסעודה חגיגית על-חשבון העירייה. בתום הארוחה השי' מיע את הבשורה החדשה אשר בפיו.

אינו נאמרו הדברים עליוני רב' מימיה, היינו פורשים עליהם את עיקר החסר והרחי מים, ומתעלמים מהם.

אך הדברים נאמרו עליוני אלוף-ימיל, הקובע עתה גורלות של אדם.

בזמן האחרון פשטה בארץ אופנה של אידי' יוטיים ממדכתי. כל עסקני-צ'ק שעלה לגדולה, וכב כיוורקט שהנוזל עלה לו ראש, משמע דבריהגות. כניהתקשורת המכורים והחנפי ניום נותנים לדברים פירסום-ענקי, והם הופכים נכסי-צאן-ברזל באוצר החגות הזאומית — מבדי שאיש העמיד אותם אף כמיבחקן הביקורי רת השיטחית ביותר.

הבה נבחן את הדברים, מילה במילה.

מישפטיהמפתח בדבריו של האלוף-ימיל הוא: „אין להחזיר את העקורים אף מטר אחד. קו ישר מוביל מבירעם להחזרת לוד, רמלה ויפו. אחרי החזרת העקורים לאיקרית ובירעם, יבוא פיגוי יפו, ומי שמכיר את הגי' אונרפיה של ישראל — אחרי יפו בא הים.“

אך הם עומדים במיבחקן הביקורת? „אחרי החזרת העקורים לאיקרית ובירעם, יבוא פיגוי יפו.“

מדוע? איך? כיצד?

העקורים יכולים לחזור דבתייהם רק על פי החלטת ממשלת ישראל. אם תחליט הממשלה לעשות עימם צדק, מדוע תחליט אותה ממש' זה — זו שמינתה את האלוף-ימיל! — לפנות את יפו?

איקרית ובירעם הם, ל כל הדיעות, שני מיקרים מיוחדים לגמרי. תושביהם גורשו בסוף המילחמה, אחרי שקיבלו